

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13.

Den 1. April 1879.

28. Aargang.

Tale holdt af Præsident John Taylor.

(Fra «Millennial Star.»)

(Fortsat.)

Dette blev aabenbaret til hende gennem Guds Aands Virkning, der viser, at Herrens Ord gennem Profeten Joel gaar i Opfyldelse. Han siger: „Og det skal ske i de sidste Dage, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kjød, og Eders Sønner og Eders Døtre skulle profetere; Eders Ældste skulle drømme Drømme, og Eders unge Karle se Syner, og over mine Tjenerere og mine Tjenerinder vil jeg udgyde min Aand, og de skulle profetere.“

Det var dette, som oplivede dem, der viste Lydighed mod Evangeliet, og den samme Aand virker nu paa dem, som slutte Pagt med Herren for at tjene ham og blive Et med hans Folk. Jeg kender Eders Følelser, naar Guds Aand paa virker Eder, I søge da at udføre hans Villie. I have stridt og udholdt, I have fastet og bedet og anvendt Eders Sjæls og Legemes Styrke for at gøre Guds Villie og for at frelse Eder selv og Familie. Herrens stille, sagte Røst tilhvid-

skede Eder at samles tilfammen og I søgte, medens I vare under denne Indfyldelse, at I maatte gjøre en Prøve, og paa Grund af dette ere Selstaber paa fra et Hundrede til fem Tusinde gaaede op til Zion. Denne Verden er fuld af Tvebragt, Uenighed, Forvirring og Strid saavel i Religion og Politik som i alle andre Forhold, og Frelseren siger: „Ere I ikke Et, ere I ikke mine.“ Den hellige Aand har ikke alene virket paa enkelte Personer, men paa hele Samfundet, og dens forenede Indfyldelse har bragt Folket tilfammen. Ligesom Lysets, Luftens og Varmens Virkning, har dens Indfyldelse været følt overalt, og den har virket uden Forskjel paa Alle, og ligesom Dagens store Lys bortjager den Mørkhed, Dunkelhed og Tvivl fra Sindet, og hvorfomhelst dens livgivende Straaler ere trængte igjennem, have de bragt Liv, Lys og Kundskab; ligesom Lyset er livgivende, og Solens Straaler i Forening

med Vædske fremmer Planteriget og faaer hele Naturen til at blomstre, saaledes opliver, vederqvæger og underviser Guds Aand, hvorfomhelst den virker, Alle som komme under dens Indflydelse; og som Solen ikke alene lyser og varmer samt frugtbargjør en Plante, men hele Naturen, saaledes vil den samme Aand, som opliver En, oplive Alle, og følgerigen leder dem til Et; de ere saa mange skilte Dele, men ere dog Et, og naar de blive bragte sammen, ligesom Stenene i Salomons Tempel, finder hver, under Ledelse af den store Bygmester, uden nogen Forvirring sin rette Plads. „Mormon“-Kirken er eftertryffeligt: „Et forenet Hele“.

Verden tænker, at vi ere nogle Daarer, som ville forlade vore Hiem og arbejde og lide saa meget for vor Religion, som vi gjøre, og Mange, som ikke kunde tænke sig noget højere end verdslig Binding, antage, at vi have en eller anden Spekulation for Øje, for at vinde denne Verdens Guds; men de Sidste Dages Hellige kunne bevidne det Modsatte. En „Mormons“ Religion er Begyndelsen, Midten og Enden af alle Ting, den er indvævet i hans Liv, i hans Tilværelse baade i Tid og Ewig-
hed; hans Tro er bygget paa Ewig-
hedens Klippe og, ligesom Disciplene i fordums Dage, han kjender ikke noget Andet.

Bed en vis Lejlighed var der en stor Skare, som fulgte efter Frelseren; de troede, at han, som viste saa megen Magt, maatte være en stor Mand, og haabede derved at erholde stor Binding. De troede, efter at have seet ham bespise de fem Tusinde med fem Brød og nogle smaa Fiske, at han skulde give dem Alt, hvad de bad ham om, og derved undgaa at arbejde; men da han sagde: „Kædene have Huler og Himmelens Fugle have Reder, men Menneskenes Søn haver ikke

noget at hælde sit Hoved til“, gik de snart tilbage og vandrede ikke længere med ham; de fandt andre Forretninger at besørge, thi de bleve stufede i deres Forventninger og fandt, at deres Spekulationer sloge fejl. Og da de vare gaaede bort, sagde Jesus til sine Disciple: „Vil I ogsaa gaa bort?“ Peter svarede ham: „Herre, til hvem skal vi gaa? Du haver det evige Livs Ord.“ Dette er Karsagen til, at de fulgte Frelseren, og er ogsaa et passende Svar paa Spørgsmaalet: Hvorfor er jeg en Mormon? I Betragtning af dette opstaaer Spørgsmaalet: Hvad har holdt dette Folk sammen midt under en mageløs Forsølgelse som den de have gjenemgaaet, under det at Statens og Kirkens hele Styrke har været rejst imod dem og de have været udsatte for Pøbelvalde, været røvede, forfulgte og drevne, medens Præster, Avisfrivere og hele Nationer jublede af Glæde, idet de antog, at „Mormonerne“ vare udryddede? Svaret skalde blive, at det er sammensat af saa mange stærke, ubøjelige, usaarlige Dele. De adskilte Deles store Erfarenhed udgjøre en mægtig Styrke, naar de ere samlede. Og naar vi vare undertrykte, drevne, adspredte og forfulgte, vare vi besjælede af en Aand, som Verden ikke kjendte. Denne Aand gjenforenede os, thi vort Djemed var at opbygge Guds Rige; vi vidste, at Gud havde talt, at hans Henfigter skulde blive udførte og at Menneskenes svage Modstand ikke kunde tilintetgjøre Jehovas Planer; naar vi bleve forfulgte i en Plads, flyede vi til en anden, og ligesom Vier følge deres Dronning, saaledes følge vi Kirkens Præsidentstab og de tolv Apostle; og uagtet vi have været udsatte for en uophørlig Forsølgelse, leve vi endnu, og ingen Magt under Himmelen kan forhindre det. Vi bruge at synge om at gaa til Zion, og vi have været

bejlede af et Begjær til at indsamles, vi have set de Svage, Halte og Gamle gaa over 1200 eng. Mile med Haandkarre, og de have været bevarede ved Guds Mands Kraft fra alle Farer og Ulykker.

Da Jesus spurgte sine Disciple: „Hvem siges I mig at være?“ svarede Petrus: „Du er Kristus den levende Guds Søn.“ Og Jesus sagde: „Salig er Du, Simon, Jonas' Søn, thi Kjøb og Blod haver ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himmelen. Men jeg siger dig ogsaa, at du er Petrus; og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over den.“ Paa hvilken Klippe? Paa Petrus? Nei. Petrus vilde være en svag Klippe at bygge en Menighed paa, og det samme vilde enhver anden Mand være. Det var paa Aabenbarelsens Klippe, at Jesus sagde, han vilde bygge sin Menighed, paa umiddelbar Aabenbarelse fra Gud til hans Menighed, hvorigjennem den altid skulde blive ledet paa den rette Vej, med et levende Præstedømme.

Nogle siges de vide vi ere Bedragerer og Forsørere, og paastaar, at en magnetisk Kraft er Sammenbindingslænken i Kristi Kirke, at gennem en magnetisk Kraft ere vi holdte i Underdanighed; om dette var Tilfældet, hvorfor bruge da ikke de saakaldte Vise og Højlerde denne Kraft til at kontrollere og sammenbinde andre Kirker og politiske Samfund med? I siges, at I veed, at dette er Guds Kirke og Rige, og jeg har hørt Tusinder efter Tusinder bære samme Vidnesbyrd. Hvorfor samles de Hellige tilfammen og udgjøre et Vilde af uforlignelig Enighed og Orden og en stadig tiltagende Magt? Det er paa Grund af umiddelbar Forbindelse med Himmelen; de have bygget paa Aabenbarelsens Klippe, og denne

Grundætning er bleven en Virkelighed med dem, noget henhørende til evig Saelighed, og de vide for sig selv, at det er Sandhed og ikke noget Bedrageri. De vide ligeledes gennem Syner og Engles Sendelse, gennem Drømme og den hellige Mands Inspiration, at de hellige Optegnelser, som Profeten Joseph Smith fandt, ere sande og af guddommelig Oprindelse. Dette er Hemmeligheden ved vor Enighed; disse ere Aarsagerne til, at vi forlode vore forrige Hjem og udsatte os for de Farer og Lidelser, som vi have haft at gennemgaa paa vor Vandring igjennem Ørkenen, hvor vi have været udsatte for Regn og Sne, Frost og Storm, for at følge Herrens Folk til vort Hjem i Bjergenes Dale. Vi have modtaget Kundskab for os selv, og den har været som en lindrende Balsam i vore Lidelser; den har været Aarsagen til vor Glæde og Tilfredshed; den har opmuntret os til nye Anstrengelser og har været vort Forsvar i Farer og Besværligheder. Jesus sagde til den samaritanske Kvinde ved Brønden: „Dersom Du kjendte Guds Gave, og hvo den er, som siger til dig: giv mig at drikke; da bad du ham, og han gav dig levende Vand. Men hvo som drikker af det Vand, som jeg vil give ham, skal til evig Tid ikke tørste; men det Vand, som jeg vil give ham, skal blive i ham en Kilde af Vand, som opvælder til et evigt Liv.“ I have drukket af denne Kilde, dens Indhold flyder i Eders Bryst og, som Skriften siger, har aabnet en Forbindelse mellem Eder og Eders Gud.

Lad mig her tale om et simpelt Princip; der er tre som vidne paa Jorden: Manden, Vandet og Blodet, og disse tre udgjøre Et; og der er tre som vidne i Himmelen: Faderen, Sønnen og den Hellige Mand, og disse Tre ere Et. Saaledes er der tre Vidner i Himmelen

og tre paa Jorden. Herrens Aand vidner baade i Himmelen og paa Jorden. Naar en Mand modtager Haandspaalægelse, annammer han det himmelske Vidne, og dersom han agter dets Paamindelse, aabner det en Forbindelse mellem Mennesket og Gud. Om I dyrke denne Aand, vil den trives og blomstre i Eder; den vil altid være Eders Ven, Eders Forsvarer og Leder; den vil oplive Eders Sind, forsøge Eders Kundskab og dygtiggjøre Eder til Udførelsen af alle Eders Pligter; den vil beskytte Eder imod Fordærverens Fristelser og vil fylde Sjælen med Tilfredshed og Fornøjelse, med Sjælskraft og Virksomhed, saa at Glæde og alle andre himmelske Følelser kunne udspringe i Eder ligesom en Rilde af levende Vand som leder til evigt Liv. Vi burde altid følge den samme paamindende Stemme, thi de, som ere vejlede af Guds Aand, ere hans Sønner. Denne Aand leder alle de Trofaste, den leder og opholder Kirkens Autoriteter; den styrer og underviser Præsidenter og Ældste som underkaster sig dens Indflydelse, og den underviser og træner alle Mennesker som underkaster sig den; den harmonerer med Naturen, Fornuften og Forstanden, og den er bibelsk og filosofisk korrekt. Jeg ønsker at tale saa tydeligt, at Alle kunne forstaa mig, men det er besværligt for dem, som ikke kunne fatte det; men I forstaa disse Principer, I veed i det mindste saa meget som den blinde Mand vidste, da han sagde: „Om han er en Synder veed jeg ikke; en Ting veed jeg, at jeg, som var blind, nu seer.“ I kan nu føle ved denne Aands Kraft, at denne hellige Indflydelse frembringer Enighed og Kjærlighed, og gennem den, siger Jesus, „skulle Alle kjende, at I ere mine Disciple, dersom I have indbyrdes Kjærlighed.“ „Dersom Verden hader Eder, da vider, den haver hadet mig sørend

Eder.“ Det er gennem Præstedømmets Virkning, at denne Kirke har bestaaet. Jeg taler af Erfaring, thi jeg veed hvorledes Guds Aand har virket, og at den har bragt os i den Stilling, vi nu indtage. Jeg har nu talt en heel Deel om Guds Aands Virkning paa Personer og paa hele Samfundet. Lad mig nu vende Eders Opmærksomhed til et andet Princip, som har havt en endog saa grændseløs Indflydelse i Guds sande Kirke hvor som helst den har eksisteret i sin Renhed, nemlig det levende Præstedømme, hvilket er ligesaa nødvendigt for at give Kraft og Styrke til Kirken, som Legemet er for at udføre Aandens Virkninger, og ligesom Aanden ikke er fuldkommen uden Legemet, saaledes er Kirken ikke fuldkommen uden Præstedømmet. Jeg ønsker at vise Eder en anden Grundætning, nemlig at der findes Orden, og ikke Uorden i Guds Rige; han har sat i sin Kirke Profeter, Apostle, Evangelister, Præster, Lærere og Diakoner, baade i fordums Dage og i disse Dage, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi Alle naa til Enhed i Troen. Jesus sagde: „I ere mine Vidner“, saa ere ogsaa denne Kirkes Ældste, naar de ere fyldte med den hellige Aand og udføre deres Kaldelse til at overvinde al Modstand og udvortes Paavirkning. Naar en Mand veed, at han er kaldet af Gud til at udføre hans Værk, og veed, at han er ledet og undervist gennem Guds Aand, føler han en urokkelig Fasthed i Herrens Gjerning, og han taler med Myndighed ligesom de gamle Apostle og ikke som de Skriftkloge. Da jeg for nogle Aar siden førte en Diskussion med nogle Præster i Frankrig, og da jeg for en længere Tid havde bevareret deres barnlige Anmærkninger, sagde jeg: „Magtet jeg er en Fremmed i et fremmed

Land er jeg beredt til at forsvare „Mormonismen“ imod Alt som kan bringes frem imod den“. Hr. Cleve, en Metodist Præst, sagde: „Hr. Taylor, De ser en modig Mand.“ Jeg svarede: „Mine Herrer, Sandheden gjør mig modig“. Naar en Mand har fremsat Lærdomme som han veed ere sande, som ej kan tilintetgjøres, føler han sig rolig og tilfreds under alle Omstændigheder, og staaer tappert imod al Modstand og alle Modsigelser. Ungen har været stillet under mere prøvende Omstændigheder end denne Kirkes Væbte, dog er ingen mere modig, uforfærdet og selvstændig end de ere. I Besiddelse af den evige Sandheds Principer, og vidende at de vare kaldede af Gud, som særskilte Vidner og Sendebud til alle Jordens Nationer, have de gaaet al Forsølgelse og Modstand uforærdet imøde.

Lad os betragte Joseph Smiths Stilling; i ham finde vi saa fremstaaende et Exempel af Guds Visdom og Kundskab som i nogen Person eller Grundsatning, som kan fremstilles. Han blev opfødt som en fattig Agerdyrkers Søn, med en ringe Skoleundervisning, ikke destomindre grundlagde han en Religion som er virksom og befalende, og lagde Øgen til Roden af ethvert religiøst System; den kuldfaste alle forhenværende Theorier, Læresætninger og Troesbetjendelser, som vare blevne sammensatte af Nutidens, saavel som Fortidens, mest oplærte og talentfulde Mænds forenede Visdom. De forsvinde for den ligesom Duggen for den opstaaende Sol. Religionslærere, Politikkere og Filosofer vare alle forundrede over den Visdom, som udgik fra ham. Det kunde med Rigtighed spørges ligesom i fornufts Dage: „Hvorfra faaer Denne sin Visdom?“ Den store Hemmelighed var at Gud havde gjengivet det evige Evangelium i

Forening med det evige eller Melkisedike Præstedømme, hvilket Præstedømme er Guds Regjering i Himlen eller paa Jorden, og det giver Rettighed til at modtage Aabenbarelse fra Himlen. Joseph Smith blev, fornedelst Aabenbarelse fra Himlen, bekendtgjort med korrekte Principer, Lærdomme og Handlinger; han blev undervist hvorledes han skulde opbygge, organisere og ordne alle Foreretninger henhørende til Guds Rige paa Jorden, og han har givet Verden et Vært bestaaende af Love og Anordninger som dens forenede Visdom og Kundskab ikke har været istand til at kuldfaste eller tilintetgjøre. Dette indholdsrige og omfattende Vært, kom foruden Pral eller Pragt. Joseph Smith forklarede i al Tydelighed, at han havde haft en Aabenbarelse fra Gud, at Himlen havde aabnet sig, og hellige Engle havde vist sig for ham og Andre, og aabenbaret det evige Evangelium i dets Fuldhed. Mogle af Pietisterne forhaanede og bespottede, Andre forfulgte, medens de saakaldte Sjælesørgere gik i Spidsen for det Hele; men Evangeliet har i sig selv Sandhedens Element, det aabnede og udfoldede Sandhedens og Kraftens Grundsatninger i Forening med Himlens Kundskab og det skred fremad til dets Modstanderes og Forsølgeres store Forbavselse og Frygt. Naar jeg taler om at „Mormonismen“ er uomstødelig, taler jeg med Estertanke, thi jeg veed, hvad jeg taler om. Jeg har prædiket den i de Forenede Stater, og i flere Europæiske Nationer; jeg har stridt med denne Verdens Visdom og Duelighed, og jeg veed vore Lærdomme kan ej tilintetgjøres, og jeg opfordrer Præster og vise Mænd til, med godt Udsald, at modbevise hvad jeg siger.

Verden siger vi ere Daarer og Fanatikere, det gjør ikke noget, vi ere villige til at være det. Vi tragte hørken

efter Eders Visdom eller Eders Fromhed, vi ønske den hverken i denne Verden eller den Tilkommende; thi medens I søge Eders Visdom fra gammel Filosofi og fra menneftelige Religionsystemer med alle sine Lærdomme og Skikke, stræbe vi at modtage himmelsk Kundskab om vor Oprindelse og Bestemmelse; vi ønske at forstaa vort Forhold til det Forhenværende, det Nærværende og det Tilkommende; vi ønske at erholde Kundskab om vor Aands og vort Legemes Organisation, om Engle, Aander og Mennefter; vi ønske at vide noget om Himmelen og Jordens Filosofi, om Tid og Evighed.

Vi stræbe efter at blive forenede med vore Forfædre, at velsigne vore Efterkommere, samt at stifte Fred paa Jorden. Det er gjennem Præstedømmets Virksomhed, at disse Ting skulle udføres; Præstedømmet leder, lærer og underviser, det advarer og tilretteviser, det regjerer i Himmelen og skal regjere paa Jorden, det indbefatter al Sandhed og erholder Kundskab fra Gud; den Deel som vi have annammet vil lede os til et højere og ædlere Maal end det vi før stræbte efter.

Det er omtalt at en Elias skulde komme, for at vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes Hjerter til Fædrene; Elias betyder en Gjenopretter; en Gjenoprettelse er omtalt af alle Profeterne fra Verdens Begyndelse. Disse Profeter vare i Besiddelse af det hellige Præstedømme, og vare alle vejlede af den samme hellige Aand, alle have baa-ret Vidnesbyrd om hvad som skulde ske, og frydede sig til den Tid, da Jorden skulde blive befriet fra den Ondes Herre-

vælde, da Forvirring, Strid, Sygdom og Død skal ophøre, og Jorden iklæde sig sin paradisiske Herlighed, og Herren, hvis Ret det er at regjere, skal indtage den. Men før den Tid skal Elias komme, Gjenoprettelsens Tid skal indtræffe, Børnenes Hjerter skal vendes til Fædrene; og Fædrenes Hjerter til Børnene. De kunne ikke blive fuldkomne uden os, og vi ikke uden dem; de forrette for os og vi for dem. Vort Præstedømme og Evangelium er evigt og indtager det Forbigangne, det Nærværende og det Tilkommende, baade Tid og Evighed. Vi ønske at velsigne vore Børn ligesom Abraham gjorde, Præstedømmet og Evangeliet lærer os, hvorledes vi skulle udføre dette. Hvem haver dette Præstedømme? Almindelige Mænd, som ere lærte af Gud. Eren tilkommer ej dem, thi de ere kun Redskaber i Herrens Haand. Joseph Smith gjorde ingen Forbring paa egen Visdom, han var et Redskab i Herrens Haand, var lydlig til Guds Villie, og fulgte hans Ledning og Befaling. Meget er bleven sagt om Joseph Smith; jeg var personlig bekendt med ham i mange Aar, jeg har været med ham offentlig og privat i Medgang og Modgang, i Frihed og i Fængsel. Jeg var med ham da han levede og var hos ham, da han døde, og jeg bevidner at han levede og døde som en Guds Mand. Jeg veed at han var en Guds Profet og talte dreven af den Hellige Aand, thi jeg har seet hans Profetier gaa i Opfyldelse og Guds Kraft manifest gennem ham.

Maa Herren velsigne Eder i Jesu Navn. Amen.

Babylons sidste Nat.

„Bed Nattetid hørtes Lyden af en støjende Lystighed“ paa Babylons Gader ved en eller anden stor Festlighed til Ære for Nebor eller Merodach. Der var ikke taget Hensyn til deres Lands stræffelige og yderste Nød eller til den belejrende Arme, som omringede deres Mure; gjennem Gader og Haver, gjennem Torve og Templer hengav hele Befolkningen sig til den nu til Ordsprog bleve Pragt, glimrende Herlighed og Beruselse, som var særegen for de Babyloniske Fester; Musik, Røgelse, Guld og Sølvstøb — Intet manglede. Den mest glimrende var Kongens Fest, hvilken Konge den hebraiske Tradition benævner „Belthasar Nebukadnezars Søn“. I denne skjæbnesvangre Nat kommer han ud fra den sædvanlige Afsondring og Ensomhed, som er egen for Østens Konger og sidder i den samme Sal med Tusinder af sine Adelsmænd — en Scene, om hvis Lighed, selv i vore nyere Dage, kun de kunne danne sig en Forestilling, som have set de store Stats-Gjæstebud, der gives af de mest orientalske af de europæiske Potentater, ved Nevafloden eller i Moskva. Foran dem er endnu den udvalgte Vin, som fra fjerne Lande blev bragt og sat paa de Babyloniske Borde. Fra Bel's Templet blev hentet Guld og Sølv Kar, Druffeskaalene, de store Kjedler, Steerne, Knivene og Bægrene, som havde været opfanlede der siden Erobreren havde bragt dem fra Jerusalem og den jødiske Nation havde anset dem som et Beskyttelsesmiddel for Staten — ligesom de 30 store Jade og de 30 Guldvaser, som vare bleve forfærdigede til Salomons Tempel og vare forbleve der indtil Jehoiachims Fangenskab, og de Tusinde Jade og fire Hundrede Sølv-Skaale med hvilke Zedefiah havde for-

ynet deres Sted, og som bleve borttagne ved den slutlige Forvisning.

I den blev Vinen gydt og drukket af Kongen tilligemed hans Adelsmænd og Kvinderne i hans Harem, der, som et Tegn paa Babyloniernes Uædelighed vare nærværende ved Gjæstebudet. Rundt omkring var der opstillet Afgudsbilleder af Træ, Sten, Jern og Messing, beslaaede med Guld og Sølv.

I den samme Time fremkom Fingrene af en Mands Haand, som skrev ligeoverfor den store Dyseftage, som oplyste den blege Gidsning paa Paladsets Bæge; hertil fængsledes alle Gjæsternes Opmærksomhed, og Kongen saa den Del af Haanden som skrev. Derpaa fulgte den forsamlede Tilskuermængdes Panik, thi de befandt sig ligeoverfor en Gaade, som de ikke kunde tyde. „Jeg ved,“ sagde en stor fransk Elev og Filosof i det Kejserske Bibliothek i Paris, i Vinteren 1870, „Jeg veed at jeg vender Bladet til en ny Side i Historien, men hvad der er paa den Side kan jeg ikke læse.“ Saaledes er den Forlegenhed beskrevet, da Babylons verdensberømte Visdom blev opfordret til at udtyde Skriften, under det Tilbud, at Udtyderen skulde erholde Purpur Kappen og den gyldne Kjæde, som Tegn paa den kongelige Gunst, og den næste Plads i Riget efter to af Statens kongelige Personer. Derpaa viser sig den ærværdige Personlighed, som altid betragtes i de orientalske Monarkier med særlig Højagtelse, Dronning-Moderen — Sultaninden Valide — i dette Tilfælde forøget, om hun kunde blive gjort identisk med Nitocris, Nebukadnezars Datter, som selv var Arkitektinde for nogle af Stadens Udenværker.

(Dean Stanley).

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. April.

Hvor findes det sande Evangelium?

II.

„Men dersom endog vi, eller en Engel fra Himmelen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse!“

Naar vi læse det Gamle- og Nye-Testament, finde vi at i enhver Tidsalder, da Evangeliet har været aabenbaret og givet til Menneskene, har det altid haft nogle Sjendommeligheder, hvorved det kunde skjælnes fra menneskelige Systemer; det har haft en særegen Kraft, som har givet Overbevisning til deres Hjerter, som have egnet sig dertil og givet dem en Forsikring om at de have annammet en Lærdom, hvis Ophavsmand var Gud. En fremstaaende Egenskab i Evangeliet er den, at de, som have annammet det, have altid faaet et Vidnesbyrd for dem selv angaaende dets Sandhed. Det har været Noget mere end Tro eller Haab, det er blevet saa indprentet paa Sindet, at Intet kunde udslette det. Paulus siger: „Thi vort Evangelium hos Eder, var ikke i Ordet alene, men ogsaa i Kraft og i den Hellig Aand og i fuld Overbevisning.“ Det er denne Overbevisning, som har sat Mænd i Stand til at forkynde det uden Frygt, selv om Forsølgelsen har raaset omkring dem.

Vi ere forvissede om, at der findes Mange, som paaftaa, at alle de forskjellige Religioner, der nu findes, ere rette, og at det gjør Intet til Sagen til hvilken af dem vi høre, naar blot vort Forsæt er at tjene Gud; og den Bemærkning er ofte bleven gjort at vi skulle tilsidst nok møde hverandre i Himmelen, hvad vor Tro, vore Sæder og vor Gudsfrygtighed end have været. Dette synes at være uforeneligt for dem som have den mindste Ide om Guds Handlemaade; det er ufornuftigt at tro, at Alle, som kun bekjende sig til en Religion, derigjennem skulle bliue frelste i det himmelske Rige. Om dette havde været Forholdet, vilde det ej have været nødvendigt for Gud at sende sin Søn i Midten af Tiden for at raabe Omvendelse til de forskjellige Religioners Tilhængere, som dengang fandtes, og raade dem til at omvende sig fra de af Mennesker oprettede Systemer og vende sig til den Religion, som han grundlagde. Hvorfor da ikke lade dem gaa deres vante Vej?

Kristus kom ikke til Jorden, fordi der slet ingen Religion fandtes før hans Komme; thi de fortalte ham at de troede paa Moses og Profeterne og forsøgte at bevise at de havde Sandheden. Han kom fordi de troede og holdt fast paa det, som ikke kunde frelse dem. Han kom fordi den Tids Lærere vare i Mørke og Bilsfarelse samt havde ej det sande Evangelium, de havde Gudsfrygtigheds Skin, men ikke nogen Kraft. Det var hans Mission at indføre det Evangelium, som var anerkjendt af Gud; en Religion, som indbefattede enhver Grundsætning, som var nødvendig til at frelse og ophøje hele Menneskeslægten, paa Lydighedens Vilkaar. Hvis Verden kunde frelses formedelst religiøse Stikke, da havde de nok af dem, men Ari-

stus bebrejdede dem med følgende skarpe Ord: „Vee Eder, I Skriftkloge og Pharisaer, I Djenstfalte, at I opæde Enfers Huse og paa Skrømt bede længe! derfor skulle I faa des haardere Dom. Vee Eder i Skriftkloge og Pharisaer, I Djenstfalte! at I drage om til Lands og Vands for at vinde en Tilhænger; og naar han er bleven det, gjøre I et Helvedes Barn af ham, dobbelt mere end I ere.“ Saaledes talte Frelseren til dem, som vare Ledere for Folket. Hans Hensigt var at udrydde deres Systemer og grundfæste det evige Evangelium i dets Renhed. Og under Forsøget at gjøre dette, mødte han ivrig Modstand, og de tog imod ham med Haan og Foragt, og lod ham til Slutning lide en vanærende Død, ligesom de havde gjort ved Mange, der havde levet før ham. Apostlenes Lærdomme udvise tydeligt, at det var ikke religiøs Iver, men kun Evangeliet og Guds Kraft, som frelst Folket.

For ej at blive ansete som ubarmhertige, ville vi, i Forening med vore liberale Brødre, for et Djeblisk antage, at Herren anerkjender alle de forskjellige Religioner, som nu findes; at ethvert oprigtigt Menneske, der bekjender sig til en Religion, vil blive frelst i Guds himmelske Rige; at deres Tro eller Gudsdyrkelsesmaade ej bliver taget i Betragtning. Hvad vilde Følgerne blive? Himmelen vilde da, i Stedet for at blive et Sted for Kjerlighed, Enighed, Salighed og Fuldkommenhed, blive et Opholdssted for Had, Strid og Trætte. I Stedet for Enighed vil der være Tvedragt, og en stridende Aand vilde gjøre sig gjældende. Hver enkelt Sekt vilde da søge at faa Herrevælde over den anden, eller, for at forebygge dette, maatte Herren skabe et særskilt Rige for hver af dem, thi ellers kunde der ikke herske Fred; men Intet af dette vil stemme overens med Guds alvise Planer; saadanne Ideer maatte synes urimelige for ethvert fornuftigt Menneske. Et Menneske, som vilde fremsjøre en saadan Bestyrdning mod den Alvise, maa visseligen være fra Forstanden, og paa den anden Side Fornuftens Grændser. Skulde vi ikke antage, at Gud, som havde Visdom nok til at danne denne Jord, skabe Mennesket og omgive det med Livets Nødvendigheder, da ikke ogsaa skulde lægge en Plan, hvorigjennem hans Børn kunne blive frelst, saaledes at det ikke blev overladt til dem selv at skabe Systemer efter deres egen Visdom? Herren maa visseligen have forbeholdt denne Ret for sig selv.

En kunde spørge: „Tro I da ikke at der findes gode og oprigtige Mennesker i alle de forskjellige Religioner, som nu eksistere?“ Visseligen, vi troe det. — „Hvis der kun gaves een Religion, som kan frelse dem, hvorledes skulle de da blive frelst? Thi vi antage ikke at Alle ville forene sig dermed i dette Liv.“ Vi svare — at tilsidst ville alle virkelige gode, dydige og retskafne Mennesker annamme Evangeliet, som Gud har givet til Frelsning for alle Mennesker, og kun paa denne Maade ville de blive frelst. Frelsningens værket vil fortsættes indtil Alle blive frelst, med Undtagelse af dem, som have begaaet den utilgivelige Synd. Dette aabner en stor Mark for Betragtninger, thi, for at bevirke dette, maa vi indrømme at Evangeliet bliver prædiket i Landeverdenen.

Ufløsning. E. C. Busch er løst fra at arbejde paa Skandinaviens Stjernes Kontor.

Korrespondance.

Danmark.

Aarhus den 10de Marts 1879.

Præs. N. C. Flygare!

Kjære Broder!

Da jeg nu er kommen tilbage til Aarhus fra en Tour til den sydlige Del af Konferencen vil jeg meddele Dem lidt om Forholdene, baade blandt de Hellige og Fremmede. Jeg forlod Aarhus den 31de Jan. og besøgte en Deel af min Familie, afholdt nogle Forsamlinger i Beile Green, som vare besøgte af Fremmede saavelsom Hellige. Den 8de Febr. tog jeg til Tjen for at overvære i For- ening med Geo. Frandsen, Greensmødet i Odense den 9de; vi toge derefter til Nyborg holdte et Par Forsamlinger der og siden en i Odense. De Hellige paa Tjen har det særdeles godt i Evangeliet, de ere fattige, men jeg har ikke hørt Nogen lide Nød. Rejste derefter til Kol- ding, afholdt en Forsamling hos min Broder (ikke i Kirken), tog siden i For- ening med Br. S. Simmonsen til Ribe, og holdt adskillige Forsamlinger der, og fandt gode Udsigter i Ribe og Omegn, saavelsom paa flere Steder i Beile Green. Hvor vore Missionærer have arbejdet i Vinter have de vundet Folkets Agtelse og Kjærlighed, som vi haabe i en nær Fremtid vil vise sine gode Følger. Jeg tog med Toget til Hamburg, hvor jeg opholdt mig i 8 Dage, men fandt ingen der som tilhørte Kirken. Jeg holdt ingen offentlige Forsamlinger der, begrundet paa mit korte Ophold, og tillige var jeg uvant i det Tyske Sprog, men havde nok at bestille med at besvare de mange Spørgsmaal, som bleve givne mig om Utah og de Sidste Dages Hellige som et Folk.

De, som havde kjendt mig, da jeg blev fængslet og stadsforvist for Evan- geliets Skyld, for 25 Aar siden, bleve ikke saa lidt forundret ved at see mig igjen og lyttede med spændt Opmærksomhed til mit Vidnesbyrd, og det vilde ikke have været lange før jeg var bleven be- kjendt i Byen igjen. Om ikke Vinteren havde været saa streng, vilde en Familie have ladet sig døbe, men de vil maaske emigrere til Sommeren.

Jeg solgte en Mormonsbog, en Pag- tens Bog, en Advarsel's Bøst og nogle Skrifter i Hamborg, og om Vanden kom- mer til at virke iblandt Folket, kanste Br. F. W. Fuhrments i Berlin kan be- søge dem.

Jeg tog derfra til Kiel og Landbyen Stohl, for at opsoge de Hellige, som høre til den Slesvigste Green, som efter Kon- ferencens Protokol for flere Aar har staaet for 25 Medlemmer, Præstedømmet iberegnet.

Jeg vil her berette Grenens Tilstand og Marsagen til Forandringen i den sta- tistiske Rapport.

Efter al Sandsynlighed har C. H. Dichman af Tökendorf været den sidste Forstander over denne Green. Han døbe meget pludselig af Kopperne i Slesvig og jeg har ikke været istand til at op- spørge Protokollen eller Bøgerne endnu og er derfor uvidende, for en Deel, om Medlemmernes Navne, da de ikke findes i vore Bøger. Jeg fandt at 10 af de 25 have emigreret, 5 ere ubelukkede og 5 ere tilbage som ere kjendte, og om der har været flere, ere de ubekjendte for dem, som ere tilbage.

Br. S. P. Jørgensen var den sidste

som besøgte dem. Jeg ordinerede Br. H. J. Misfeldt til Eldste og befittede ham som Kredslærer der, han har været en trofast Mand i Kirken i 20 Aar, har betalt sin Tiende, og overleverede mig denne Gang 79 Kr. 85 Øre som han og Hustru havde tilbagelagt i de sidste 2 Aar. De længes meget efter at komme hjem til Zion, men har ikke selv Penge til Rejsen. Der er ikke tilstrækkelig Religions Frihed til at udsprede Evangeliet meget i Slesvig og Holstein endnu, men om vi havde en Eldste fra Utah, som var det Tyske og Danske Sprog mægtig kunde der dog gøres noget, da Folket synes at være meget videbegjærlig, men det Tyske Sprog maa mest bruges; dersom De kunde finde en Eldste fra Utah for Beile Green var det højt nødvendigt.

Jeg er bange jeg optager for meget af Deres Tid med mit lange Brev og vil derfor slutte. Den øvrige Deel af Konferencen er i en trivelig Tilstand og Udsigterne for Fremtiden ere lovende. Brødrene fra Utah ere alle vel og for- enede i at arbejde for Guds Riges Frem- gang; vore unge Missionærer ere sær- deles gode, trofaste Mænd og nidkjære for Sandhedens Sag.

De hilses nu paa det venligste, tilli- gemed Alle paa Kontoret fra os i Mar- hus, og vor Bøn er, at Herren maa rigeligen velsigne Dem med hans hellige Aands Kraft, og styrke Dem i Udførelsen af Deres mange Pligter.

Deres i Evangeliet forbundne
Jens C. Nielsen.

Abrahams Bog.

Beviser for dens Ægthed.

(Fra «Deseret News»)

III. Kapitel.

(Abraham som en Retfærdigheds Præ- dikant — Pauli Vidnesbyrd — Hans Virksomhed i Ur og Haran — Guds Pagt med ham, grundet paa Evan- geliet.)

Apostelen Paulus skriver i sin Epi- stel til Galaterne: „Men da Skriften forudsaa, at Gud vilde retfærdiggjøre Hedningerne af Troen, forjættede den Abraham forud: i Dig skulle alle Folke- slag velsignes“. Optegnelsen om den Pagt, som den Almægtige sluttede, og som indeholdes i Første Mosebog, giver ingen Antydning om at den Pagt: „S

Abrahams Sæd skulle alle Jordens Slæg- ter velsignes“, paa nogen Maade var for- bunden med Evangeliets Forkyndelse. Vi maa derfor slutte os til at Apo- stelen ansøgte det fra et eller andet paa- lideligt Værk, eller at Første Mosebog, som den er overleveret os i Biblen, er bleven sammentrukket og forkortet. Det er meget sandsynligt at begge Anstuelser ere rigtige. Paulus havde uden Tvivl andre Kilber, hvor han hentede Under- visning fra angaaende Guds Handle- maade med Faderen til de Trofaste, end dem, som den nyere Kristendom er i Be- siddelse af; det er tillige overordentlig sandsynligt at de tidligere Skrifter ikke

ere blevne overleverede os i deres Hæ-
hed. Egemeget, dette vedrører ikke dette
Emne, som er under Overvejelse, det
Punkt, hvortil vi ønske at drage Opmærk-
somheden er, at Abrahams Bog berig-
tiger Apostlens Angivelser angaaende at
Pagten var grundet paa Evangeliets
Forkyndelse, medens Pauli Vidnesbyrd
paa den anden Side bekræfter Sandheden
af Abrahams Optegnelse.

Den Pagt, som der blev givet til
den Sidstnævnte, er følgende: „Og
Herren viste sig for mig og sagde
til mig: staa op og tag Loth med Dig,
thi jeg haver besluttet at tage Dig bort
fra Haran, og gjøre Dig til en Budbærer
af mit Navn i et fremmed Land, hvilket
jeg vil give Din Sæd efter Dig til evig
Arv og Eje, naar de ville lytte til min
Røst. Thi jeg er Herren Din Gud; jeg
boer i Himlen, Jorden er min Fodstam-
mel; jeg udstrækker min Haand over Ha-
vet, og det adlyder min Røst; jeg be-
faler Vinden og Isden til at være min
Triumfvogn; jeg siger til Bjergene: flyt-
ter I der herfra, og se, de blive borttagne
af en Hvirvelvind, i et Øjeblik, pludselig.
Mit Navn er Jehova, og jeg kender
Enden fra Begyndelsen, derfor skal min
Haand være over Dig, og jeg vil gjøre
Dig til en stor Nation, og jeg vil vel-
signe Dig overmaade, og gjøre Dit Navn
stort blandt alle Nationer, og Du skal
være en Betsignelse for Din Sæd efter
Dig, saa at i deres Hænder skulle de
bære dette Embede og Præstedømme til
alle Nationer, og jeg vil velsigne dem for-
medelst Dit Navn og de skulle blive talte
blandt Din Sæd, og de skulle opstaa og
velsigne Dig som Deres Fader; og jeg
vil velsigne dem, som velsigne Dig, og
forbande dem, som forbande Dig; og i
Dig (det vil sige, i Dit Præstedømme)
og i Din Sæd (det vil sige, i Dit Præ-

stedømme), thi jeg giver det Løfte til
Dig, at denne Rettighed skal vedblive at
være Din, og i Din Sæd efter Dig (det
vil sige, den bogstavelige Sæd eller Le-
gemets Sæd) skulle alle Jordens Slæg-
ter velsignes, endog med Evangeliets Betsig-
nelser, hvilke ere Frelsens Betsignelser,
endog det evige Liv.”

Vi ville her spørge: hvilken Frelse
kunde der bringes Hedningerne; hvorledes
kunde de blive retfærdiggjorte gennem
Tro ved Evangeliets Forkyndelse til
Abraham, dersom Magt og Myndighed
ikke var ham givet til at prædike dets
glade Budskab? Endvidere: hvorledes
kunde de blive velsignede derved, dersom
han ikke drog Fordel af det Privilegium,
der saaledes var tilstaaet ham, nemlig,
at blive en Retfærdigheds Prædikant for
sine Medmennesker? Endvidere spørge
vi: er det rimeligt at antage, at han,
som skulde være en Fader til det Folk,
hvori alle Jordens Slægter skulle vel-
signes, ved at forkynde Guds Ord, ikke
selv skulde være et Mønster for hvad saa-
danne Frelsens Sendebud skulde være?
Er det antageligt at han vilde iagttage
Tavshed og fuldstændigt overlade Sjæ-
fødelses Bærket til sine Efterkommere,
naar det var forjætted, at formedelst de
evige Sandheder, som vare aabenbarede
til ham, skulde hele Menneskeslægten gjen-
vinde deres Nærværelse hos Gud? Vi
tro det ikke; og videre forestille vi os, at
denne Optegnelse vilde mangle Sammen-
hæng, dersom der ikke var gjort nogle
Henvisninger til hans Virksomhed og
Arbejder; vi finde ogsaa i Virkeligheden
adskillige saadanne Henvisninger, mere
eller mindre tydelige eller afgjørende,
med Hensyn til hans Handlinger som
Præst for den Højeste. I Sandhed, alle
hans Bærker ere gjennemtrængte med
denne Følelse og helt igjennem udvise de

hans Omhyggelighed for at blive en Sandheds og Retfærdigheds Prædikant. Begyndelses Paragraphen i hans Bog udviser dette tydeligt, i Sandhed, den indeholder Intet andet; han skriver: „Da jeg fandt, at der var en større Lykke, Fred og Hvile for mig, søgte jeg efter Fædrenes Betsignelser, og den Rettighed, hvorved jeg kunde blive ordineret til at administrere samme; og da jeg selv havde været en Retfærdighedens Efterfølger ønskede jeg at opnaa stor Kundskab og blive en større Efterfølger af Retfærdighed og komme i Besiddelse af større Kundskab og blive Fader til mange Folkeslag, en Freds fyrste; og da jeg ønskede at modtage Lærdomme og holde Guds Befalinger blev jeg en retmæssig Arving*), en Højpræst, der indehavde den Rettighed, som tilhørte Fædrene, den blev bekræftet paa mig af Fædrene; — — — — — Jeg længtes efter min Beskikkelse til Præstedømmet overensstemmende med Guds Forordning til Fædrene angaaende Sæden.“ Efter det Forsøg, som Pharaos Præster gjorde paa at tage hans Liv, siger den Almægtige til ham: „Se, jeg vil tage Dig ved Haanden, og jeg vil give Dig mit Navn, endog Din Faders Præstedømme, og min Kraft skal være over Dig. Saaledes som det forholdt sig med Noah, saa skal det og være med Dig, at formedelst Din Virksomhed skal mit Navn blive bekendt paa Jorden for evig, thi jeg er Din Gud.“ Endydermere siger Herren: „Jeg

har besluttet at tage Dig bort fra Haran og gjøre Dig til en Budbærer for mit Navn i et fremmed Land.“ Han skalde ikke alene blive en Budbærer om Guds Ord i Kanaan, men den Almægtige siger ham senere: „Jeg viste disse Ting for Dig, sørend I gif ned i Egypten, for at I kunne forkynde alle disse Ord.“

Saaledes finde vi, at Abraham, efter at have tragtet efter det Privilegium at blive en Retfærdigheds Prædikant, ogsaa til Gjengæld for dette hans Ønske, fik Præstedømmet skjænket til sig, med den Befaling at ære det. Det er ikke sandsynligt at en saadan Mand vilde svigte naar det gjaldt at handle. Guds Ven og Faderen til de Trofaste var den, som ikke kjendte noget saadant Ord som svigte, naar det gjaldt om at udføre Himlens Befalinger. At han forkyndte Herrens Lov, hvorsomhelst han gif, er bevisligt ved hans Angivelse, at i hans Ungdoms Hjem i Ur, affloge alle hans Slægtninge til det Yderste at lytte til hans Røst. Han blev saa ivrig i sit Forsvar for Sandheden, at endogsaa hans Fader besluttede at dræbe ham og han opgav ikke sit Forsæt, men Guds Engel befriede ham for Offer Alteret; hans Arbejde var endnu ikke udført. Paa et andet Sted anfører han: „Jeg tog de Sjæle, som vi havde vundet i Haran og rejste frem ad Bejen til Kanaans Land.“ Vi ville snart opdage ved ydre Vidnesbyrd, at hans Virksomhed ikke var begrændset til Ur og Haran.

*) Abraham anfører paa et andet Sted, at „Fædrenes Optegnelse, ja selv Patriarkernes, angaaende Rettigheden til Præstedømmet, bevarede Herren min Gud i mine egne Hænder“. Foruden andre, var denne udentvivel en Maade, hvorved han erfarede at han var en „retmæssig Arving.“

Vi søle os fuldkomment overbevist om at Abraham ikke alene var stor i sin aldrig svigtende Retfæstethed og sin uroffelige Tro, men han var tillige en stor Leder for Menneftene (han gav Befalinger til sine Børn og angaaende hans Husholdning, som stulde gælde efter hans Død) og som en Forkynder af det guddommelige Ord. Vi nære denne Mening

ifølge den Kjendsgjerning, at hans Kraft i disse Retninger hyppigt er omtalt af Skribenter fra fordums Dage og fordi Virkningerne af Guds hellige Ords Forkyndelse kan spores i de Begreber om Evangeliet, som ere sammenblandede med Hedenstabet i næsten enhver ledende Oldtidsnations Mythologier og Religioner.

Vi have udviist ifølge Abrahams Bog, at i Patriarkens Ungdom, ønskede han at blive en Retfærdigheds Prædikant, at Gud beseglede Præstedømmet paa ham, som Gjengjæld for hans Ønske, og befalede ham at forkynde de Sandheder, som han aabenbarede, og endvidere, at Abraham med Glæde opfyldte denne hans Befaling. Man kan ikke antage at Frem-

mede kunde fortælle Verden meget om Abrahams Ønske eller Herrens Pagter med ham, men vi kunne bevise, ifølge en stor Mængde Kilder, at Patriarken, som en Retfærdigheds Prædikant har efterladt sit Mærke uudslettelig indpræget i Verdens Historie; at Gud i Sandhed har opfyldt hvad han havde forjættet og gjort Abrahams „Navn stort blandt alle Nationer“, og han har ligeledes ladet sit naadige Løfte gaa i Opfyldelse, nemlig: „Formedest Din Virksomhed skal mit Navn blive bekjendt paa Jorden for evig“.

At bevise dette i de efterfølgende Kapitler vil være os en Glæde.

(Forts.)

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetslob.

(Ved Edward W. Tulidge — en 3ffe-Mormon.)

(Fortsat.)

Præsidenten sagde meget mere, men dette korte Udvalg vil være tilstrækkeligt til at vise den store Mand, der traadte i den Plads hvortil Skæbnen havde bestemt ham. Ved alle store Tildragelser i Brigham Young's Liv har han altid været mere fremstaaende end sine Brødre, ikke faa meget i Egenskab af en „Talsmand“ som i en stor og kraftig Leder, hvis Mand kunde inspirere et helt Folk med sin egen uforlignelige Tillid og Energi.

Paa hin Dag sølte „hele Israael“ at den Mand, som havde drevet Joseph i sin Gjerning var tilstede i Brigham Young. Apostelen Cannon beskriver Tildragelsen saaledes:

„Det var den første Lyd af hans Stemme som Folket havde hørt siden

han var gaaet mod Vst paa sin Mission, og Virkningen var i høj Grad vidunderlig paa dem. De, der vare nærværende ved hin Lejlighed kan aldrig forglemme det Indtryk den gjorde paa dem. Dersom Joseph var opstanden fra de Døde og atter talte i deres Paahør, kunde Virkningen ikke have været mere slaaende end paa de mange Nærværende ved hin Forsamling; det var selve Josephs Stemme; og ikke alene Josephs Stemme, som blev hørt, men det synes i Folkets Dine, som om det var Josephs selvsamme Person, som stod for dem. En mere besynderlig og vidunderlig Begivenhed har vi ikke hørt om, end som den, der foregik paa hin Dag i Nærværelse af hin Forsamling. Herren gav sit Folk et Vidnesbyrd om den Mand,

han havde udvalgt til at lede dem, og som ikke efterlod nogen Tvivl. De baade saa og hørte med deres uaturlige Dine og Ører; og da Ordene, som bleve udtalte kom, ledsagede med Guds overbevisende Kraft, til deres Hjerter, bleve de fyldte med Anden, og med stor Glæde. Der havde været Mørke, og maaske Tvivl og Uvisshed i nogle Hjerter; men nu var det tydeligt for Alle, at denne var den Mand, paa hvem Herren havde befeglet den nødvendige Myndighed til at handle i deres Midte i Josephs Sted."

Hin Dag frelste Kirken. „Anti-Mormonerne“ havde forestillet sig at det kun var nødvendigt at myrde Profeten og „Mormonismen“ vilde da ophøre med at have Navn paa Jorden. Men „Profetens Blod var Kirkens Sæd“; og en stor Maud var oprejst for at fuldføre hans Mission.

De Tolv bleve, ved eenstemmigt Botum, opholdt som det første Præsidentskab. Rigdon afrejste til Pittsburg og samlede nogle faa af sine Disciple om sig, medens Apostlene i Nauwoo gav sig til deres Arbejde at udvide deres Bygning, paa den nye Grundvold.

„J have ikke seet det ene Kvorum bygget paa det andet“, havde Brigham sagt ved hin store Lejlighed. „Der er lagt en almægtig Grundvold og vi ville bygge et saadant Rige, som der aldrig har været endnu.“

Dette blev mere fuldstændig forstaaet ved den næste October Konference, der blev ordineret omtrent 60 Høipræster og 430 Halvfjerdsindstyve. Og idag have

hans Ord en endnu større Betydning, thi der er nu næsten et hundrede Kvorum af de Halvfjerdsindstyve, som udgjøre den store Missionærmee for Kirken under de tolv Apostles Ledelse.

Vi vende os nu til den timelige Historie af „Mormon“-Folket,

Den 27de September 1844 marcherede Guvernør Ford med 500 Tropper ind i Nauwoo. Han kom tilsyneladende for at drage Joseph og Hyrum Smiths Mordere til Ansvar; thi de vare dengang de bleve snigmyrdede, Statsfanger og under Statens Beskyttelse, Guvernøren kunde ikke gjøre Noget mindre end understøtte en Undersøgelse. Den Dag han ankom modtog Brigham Young sin Kommission som Generallieutenant for Nauwoo Legionen, som forhen var beklædt af Joseph Smith, og den næste Dag blev Følgende sendt til Hans Excelence:

„Hoved Kvarteret for Nauwoo Legionen, 28. Septbr. 1844.

Min Herre:

Reuuen over Nauwoo Legionen vil finde Sted idag Kl. 12 M., ved hvilken Tid Hoved-Befalingsmanden med sin Stab, er, med Agtelse, opfordret til at modtage en Eskorte fra Legionen, og være nærværende ved Reuuen.

Brigham Young.

Generallieutenant for Nauwoo Legionen“.

(Fortf.)

Szegebins Odelæggelse.

Szegebin, Ungarns næststørste Stad, paa 75,000 Indbyggere, har, gjennem Theis Flodens Oversvømmelse den 12te Marts, paa en eneste Nat bleven aldeles ødelagt. Af Stadens 9,700 Huse, ere 9,439 styrtet sammen, og have begravet et stort Antal Mennesker under sine Ruiner og tusinder af Mennesker og Dyr ere druknede. Uagtet Ulykken havde truet Staden flere Dage, og store Anstrængelser vare blevne gjort for at afværge denne Fare ved at forstærke Dæmningerne, var kun lidt blevet udført for at forstærke Redningsmidler. Den Forvirring, Jammer og Nød som opstod, da gjennem Klokkeringning mellem Kl. 2 og 3 om Natten tilkjendegaves at Vandet havde brækket gjennem Dæmningerne, trodses al Beskrivning; Folk styrtede næsten nøgne ud af de sammenstyrtede Huse og bleve bortførte i Vandet, drevne af en heftig Orkan igjennem Gaderne. Gasværket blev tidligt oversvømmet saa at der herskede uigjennemtrængeligt Mørke, hvilket storligen forøgede Forvirringen og forarsagede store Vanfeligheder i Redningsarbejdet. Tusinde søgte at redde Livet ved at fly op i Kirke-Taarne, ud paa Tage, op i Træer eller paa endnu staaende Jordvolde, hvor de i mange Timer vare udsatte for Hunger og Kulde; Andre var man ikke istand til at faa til at forlade deres Huse, førend de sammenstyrtede og de bleve begravede under Ruinerne. Det er ikke blot Szegebin som denne Ulykke har truffen; rundt omkring Staden ligger flere store Byer, af hvilke mange havde fra 5,000 til 10,000 Indbyggere; disse Byer ere alle blevne ødelagte, og omtrent 100,000 Tønder Land staaer under Vand, og det antages at Vandet ikke vil falde indenfor Flodbrederne før i Mai Maaned. Difteritus er udbrudt iblandt de Reddede og en Epidemi frygtes.

J Panguitch, Iron Co., Utah, den 2den Feb. 1879 Eldeste Niels Christian Schow.
 Broder Schow blev født i Randers, Danmark, den 9de Feb. 1816. Han blev døbt af Eldeste George P. Dykes i Aalborg, Danmark, den 27. Oktober 1850, og emigrerede til Utah 1854.

Indhold.

Tale af Præsident John Taylor	193.	Abrahams Bog	203.
Babylons sidste Nat	199.	Kapitler af Præs. Brigham Youngs	
Redaktionens Bemærkninger:		Levnetløb	206.
Hvor findes det sande Evangelium?	200.	Szegebins Odelæggelse	208.
Korrespondance	202.	Dødsfald	208.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.